

גמ"ר (פתח תקווה) 10-12-12 - מדינת ישראל נ' נסים כהן

גמ"ר (פתח-תקווה) 10-12-12 - מדינת ישראל נ' נסים כהן/שלוש פתח-תקווה

גמ"ר (פתח-תקווה) 10-12-12

מדינת ישראל

נגד

נסים כהן

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בפתח-תקווה

[11.11.2014]

בפני כב' השופטת לאה שלזינגר שמאי

ב"כ המאשימה עו"ד רינת בניטה

הנאשם וב"כ הנאשם עו"ד שור

גזר דין

1. הנאשם הורשע בעבירות של אי ציות לאור אדום ברמזור וגרימת מוות ברשלנות- עבירות לפי תקנה 64 (ה) לתקנות התעבורה התשכ"א-1961 וסעיף 64 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961.
2. עפ"י כתב האישום המתוקן, בתאריך 2.9.12, נהג הנאשם ברכב מסוג מונית מרצדס מ.ר. בכביש 44 מכיוון רמלה לכיוון תל אביב עד הגיעו לצומת ניר צבי שם התעתד לפנות שמאלה לכיוון באר יעקב. אותה שעה נהג עוזיאל שמחי ברכב פרטי מסוג רנו מ.ר. 33-052-79 מכיוון תל אביב לכיוון רמלה ובמושב הקדמי שלצידו ישב אביו חיים שמחי ז"ל (להלן: "המנוח"). בכיוון נסיעתו של עוזיאל דלק ברמזור אור ירוק ועוזיאל החל בחציית הצומת. אותה שעה החל הנאשם בפניה שמאלה לכיוון באר יעקב בעת שברמזור בכיוון נסיעתו דלק אור אדום.
- בטרם השלים הנאשם את פנייתו שמאלה, בעודו במרכז הצומת פגעה חזית הרנו בדופן הימנית של המונית (להלן: "התאונה").
- כתוצאה מהתאונה נפגע המנוח ופונה באמבולנס לבי"ח כשהוא סובל משברים רבים. בהמשך חלה התדרדרות במצבו של המנוח והוא הורדם והונשם. לאחר נסיונות החייאה שלא צלחו נקבע מותו ביום 4.9.12.
3. בהקראה הודה הנאשם באחריותו לקרות התאונה, אך כפר בקשר הסיבתי בין התאונה לבין מות המנוח. הנאשם הסכים להגשת כל ראיות התביעה וויתר על חקירת עורכי המסמכים וכך חסך מזמנו של ביהמ"ש.
4. לאור עתירת התביעה למאסר, הוריתי ביום 13.5.14 לשירות המבחן להגיש תסקיר בעניינו של הנאשם.
- בתסקיר מיום 10.7.14 ציין קצין המבחן, כי הנאשם הינו בן 42 נשוי ואב לשלושה, מכונאי רכב במקצועו אשר עובד עתה לפרנסתו כסדרן בתחנת מוניות. בהתייחסותו לתאונה הנאשם לקח אחריות, מצר על תוצאותיה וחש אשמה צער וכאב נוכח הפגיעה הקשה במנוח ובמשפחתו. עוד צויין, כי בעקבות התאונה הנאשם סובל מירידה משמעותית בתפקודו הן המשפחתי והן התעסוקתי.

לאור הקשיים עמם מתמודד הנאשם, סבור קצין המבחן כי הוא זקוק להליך טיפולי משמעותי ולפיכך המליץ על ענישה שיקומית תוך הטלת צו מבחן למשך 18 חודשים במסגרתו ישולב הנאשם בקבוצה טיפולית לנהגים שהורשעו בעבירה של גרימת מוות ברשלנות.

קצין המבחן סבור כי הטלת מאסר בפועל עלולה לגרום להתדרדרות במצבו הנפשי של הנאשם ובמצב משפחתו. 5. לחובת הנאשם, המחזיק ברשיון נהיגה משנת 89, 34 הרשעות קודמות, מהן אי ציות לתמרורים, מהירות מופרזת ועוד. הנאשם נעדר עבר פלילי.

לזכותו של הנאשם הודאתו.

6. טיעוני המאשימה לעונש:

ב"כ המאשימה טען, כי דרגת הרשלנות של הנאשם במקרה הנדון הינה גבוהה, בכך שלא ציית לרמזור אדום שדלק בכיוון נסיעתו. לדידה, מתחם הענישה במקרה כגון דא הינו בין 18 חודשי מאסר בפועל ועד 30.

הוא ציין, כי נסיבותיו האישיות של הנאשם אינן חריגות ואינן מצדיקות חריגה ממתחם הענישה וכן גם בעובדה שהנאשם נעדר עבר פלילי אין כדי להצדיק סטיה מרף הענישה שכן עפ"י הפסיקה, רוב הנהגים המורשעים בעבירה של גרם מוות ברשלנות הינם נורמטיביים.

גם המלצות שירות המבחן, ראוי שיבחנו בהתאם לאינטרס הציבורי וינתן להם משקל מועט, אם בכלל. לפיכך טען, כי יש להשית על הנאשם עונש של מאסר מאחורי סורג ובריח לתקופה ארוכה, התואם את העבירה ונסיבותיה, ואין להסתפק בעונש מאסר שיבוצע בעבודות שירות.

ב"כ המאשימה הפנה לפסיקה ולהלכה לפיהם הענישה הראויה בעבירה של גרם מוות ברשלנות הינה מאסר בפועל ופסילה ארוכת שנים.

טיעוני ההגנה לעונש:

באשר לנסיבות התאונה ציין הסנגור כי הנאשם טעה בעת שעמד לפני צומת עקב אור אדום שדלק ברמזור בכיוון נסיעתו. אולם בעת שהאור האדום התחלף לירוק בכיוון הנסיעה ישר, הנאשם התבונן בו וטעה לחשוב כי האור בכיוון נסיעתו החלף לירוק ולכן החל בנסיעה.

לטענת הסנגור מדובר בטעות אנוש שהינה ברף הרשלנות הנמוך.

ב"כ הנאשם ציין, כי הנאשם הודה באחריותו לקרות התאונה וכפר אך ורק בסוגיית הקשר הסיבתי. לדידו, הסיבה לכך הייתה ליגיטימית, שכן עקב מחדל של בית החולים אליו הובהל המנוח לאחר התאונה ובו טופל, לא הודיע על דבר הפטירה למשטרה ולא דאג להביא את הגופה לנתיחה. המנוח היה מבוגר מאוד עם מחלות רקע רבות, או כפי שנרשם בחוות הדעת היה כמו "עלה נידף" ולפיכך התבקש ביהמ"ש לקבוע, האם התאונה, היא שגרמה למות המנוח.

הסנגור ציין, כי הנאשם חש צער עמוק על הפגיעה במנוח ובמשפחתו. עוד סיפר על השינוי שחל בנאשם שהפך מסוגר וחרד בעקבות האירוע.

הסנגור הפנה להמלצות שרות המבחן בתסקיר ובקש מביהמ"ש לאמצן ולאפשר לנאשם להתחיל בהליך שיקומי ולהימנע מלהטיל עונש של מאסר בפועל, העלול לחבל בשיקומו של הנאשם ולדרדר את מצבו הנפשי.

ב"כ הנאשם אף התייחס באריכות לתיקון 113 ולשינוי שהביא עמו, ביחס לענישה הראויה בעבירות של גרימת מוות ברשלנות וכי אין בענישה מחמירה של שליחת הנאשם למאסר כדי להביא להרתעת הרבים. עוד טען, כי ניתן משקל רב יותר לשיקולי שיקומו של הנאשם וכי את מקומו של ה"גמול" בענישה תפס עקרון ה"הלימה".

ב"כ הנאשם עתר, כי בית המשפט יגזור על הנאשם מאסר בדרך של עבודות שירות לאור גילו, היותו נורמטיבי ונעדר עבר פלילי, נסיבותיו האישיות, הודאתו המיידית בהזדמנות הראשונה, חרטתו הכנה, מצבו הנפשי הקשה והמלצת שרות המבחן. עוד ביקש ב"כ הנאשם, כי בית המשפט יקבל את המלצת שירות המבחן לצו מבחן וייתן משקל לעובדה, כי על הנאשם לעבור הליך טיפולי, שבלעדיו יתקשה לתפקד בהמשך חייו.

ב"כ הנאשם הפנה לפסיקה לפיה הוטלו, במקרים דומים של נאשם בעל משפחה, נורמטיבי ובנסיבות של רשלנות נמוכה ומצב נפשי קשה, עונשי מאסר בעבודות שירות וצו מבחן.

7. שיקולי ענישה

בקביעת מתחם העונש ההולם, בהתאם לעקרון ההלימה, יש להתחשב בחומרת העבירה, הערך החברתי שנפגע, מידת הפגיעה בו ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

הערך החברתי אשר נפגע בביצוע העבירה הינו ערך קדושת החיים ואין ערך עליון ממנו.

בחינת מידת הפגיעה- לית מאן דפליג כי במקרה זה בו ניטלו חיים הפגיעה בערך המוגן הינה במידה המרבית האפשרית. הקו המנחה בפסיקת בית המשפט העליון לגבי מדיניות הענישה בעבירות של גרימת מוות בנהיגה רשלנית הינו השתת מאסר בפועל, וזאת עקב הפגיעה בערך העליון של קדושת החיים. מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות אלה מבטאת את הצורך במאבק בנגע תאונות הדרכים והעברת מסר באמצעות הטלת עונשים חמורים על מי שגרם בהתנהגותו לתוצאה קטלנית.

בדנ"פ 1391/12 מזרחי נ' מדינת ישראל מיום 16/02/12 קבעה כב' הנשיאה, כתוארה אז, השופטת בייניש, כי: " אין לסטות ממדיניות הענישה הנהוגת בעבירות של גרימת מוות ברשלנות. לפי מדיניות זו, כך נקבע בפסק הדין, ככלל יוטל עונש מאסר מאחורי סורג וברח במסגרת המאבק בתאונות והחריגים לכלל זה הם מעטים".

כללים מנחים לקביעת הענישה הראויה בעבירה של גרימת מוות ברשלנות הותוו בע"פ 6755/09 אלמוג נ' מדינת ישראל מיום 16/11/09 ע"י כב' השופט הנדל: "נדמה שקיימים שלושה כללים מנחים בסוגיית הענישה הראויה בעבירה של גרימת תאונת דרכים קטלנית ברשלנות. האחד, ראוי לגזור על הנאשם עונש מאסר בפועל ופסילה מלנהוג לתקופה הולמת, הן בשל עקרון קדושת החיים והן משיקולי הרתעה. השני, בדרך-כלל הנסיבות האישיות של הנאשם בעבירה זו אינן בעלות משקל כבעבירות אחרות המלוות בכוונה פלילית, הן בשל אופייה המיוחד של העבירה הנדונה והן בשל ביצועה השכיח גם ע"י אנשים נורמטיביים. השלישי, אמת המידה הקובעת בעבירה זו היא דרגת הרשלנות".

עוד קבע בית המשפט בפרשת אלמוג, כי: "אין זה נכון מבחינת תורת הענישה לדון עניינו של נאשם במנותק ממאורעות הזמן והתקופה. נהיגה אלימה בכבישים הפכה לרעה החולה של תקופתנו. בתי המשפט מצווים להחמיר עם עברייני תנועה. יש להירתם למניעת התופעה ולהגן על בטחון הציבור ושלומם, בין היתר באמצעות הרחקת נהגים מסוכנים פורעי חוק מהכביש לתקופה ראויה. הצורך להחמיר בעונש בגין עבירת גרימת תאונת דרכים קטלנית ברשלנות כמובן איננו פוטר את בית המשפט מלבחון את המקרה הקונקרטי בצורה מידתית. נהפוך הוא. בדיקה כזו תביא להקלה מסוימת בענישה בתיק אחד ולהחמרה מסוימת בתיק אחר".

8. בחינת מדיניות הענישה הנוהגת מעלה, כי במקרים דומים הוטלו על נאשמים עונשים החל ממאסרים בעבודות שירות וכלה במאסרים בפועל לתקופות ממושכות, כמפורט להלן:

א. ברע"פ גרציאני נ' מדינת ישראל מיום 28.10.08 מפי כב' השופט ס. גובראן אישר עונש של 30 חודשי מאסר בפועל ו-15 שנות פסילה לנהג שנכנס לצומת באור אדום וגרם ברשלנותו למותם של שניים.

ב. בגמ"ר 7777-05-12, מדינת ישראל נ' זאהיר עאסי, מיום 4.3.14, כבוד השופטת רות רז הטילה עונשים של 20 חודשי מאסר בפועל ו-15 שנות פסילה בתאונה שנסיבותיה דומות מאד לתאונה דנן. ערעור על גזה"ד נדחה ברובו (נקבע כי הפסילה תיוותר למשך 15 שנים אך תחול על רכב פרטי למשך 12 שנים בלבד). ר' עפ"ת 54953-03-14 מפי הנשיא, כב' השופט טל, מיום 19.10.14.

מנגד, וכפי שהציג ב"כ הנאשם, ניתן למצוא גזרי דין מקלים כגון, גמ"ר 2761-11-08, (קצין משטרה שהיה בתפקיד), גמ"ר 1904-09-09 (נהג כבאית בנסיעה מבצעית) עפ"ת 42557-11-12 (בו למנוח היתה רשלנות תורמת משמעותית לקרות התאונה), עפ"ת 44190-07-13 (בו ילדי הנאשמת נפגעו אף הם בתאונה וכן הנאשמת שהיתה בחודש שמיני להריונה איבדה את עובריה ואת יכולתה להרות בעתיד), שבהם גזר ביהמ"ש את עונשו של הנאשם בין היתר למאסר לריצוי בעבודות שירות. ברם, פסיקה זו חריגה ביותר לאור נסיבותיהם המיוחדות של אותם מקרים ואינה דומה בנסיבות קרות התאונה למקרה דנן.

9. נסיבות ביצוע העבירה (סעיף 40 ט'לחוק)

רשלנות הנאשם- הנסיבה העיקרית הקובעת את חומרת העבירה במקרים של גרימת מוות בתאונת דרכים הינה רמת הרשלנות. כאשר רמת הרשלנות הינה ברף הגבוה, מהווה הדבר נסיבה להעלאת מתחם הענישה וכאשר רמת הרשלנות הינה ברף הנמוך, מהווה היא בבחינת נסיבה להקלת העונש.

כאמור, מדובר בתאונה דרכים קשה ומצערת שאירעה עת נכנס הנאשם לצומת על אף שברמזור בכיוון נסיעתו דלק אור אדום, חסם את דרכו של הרכב בו נהג המנוח, פגע בו וכתוצאה מהתאונה גרם למותו. הנאשם במקרה דנן התרשל בכך שהפך את חובת הזהירות המוטלת על נהגים באשר הם - הוא לא שם ליבו לתנאי הדרך ולא היה ער לרמזור המיועד לכיוון נסיעתו.

לפיכך, אין מדובר ברשלנות נמוכה, אלא בנהיגה באופן שיש בה התעלמות מוחלטת מהאחריות המוטלת על הנהגים המציבה את רשלנותו של הנאשם ברף גבוה.

הנאשם היה במצב של עצירה כשפניו לכיוון נסיעתו ויכול היה לראות את רכב המנוח המתקרב מולו. זאת ועוד, הוא היה במצב של עצירה כשהחל בנסיעה, נסע באיטיות ולו היה ערני, יכול היה לבלום כאשר הבחין ברכב שבא מולו והיה סיפק בידו למנוע את התאונה. הנאשם לא היה מספיק ערני למתרחש בכביש, גם אם תחילת נסיעתו נבעה מטעות בהבחנתו בהוראת הרמזורים. על כן, אין לקבל כי רשלנותו של הנאשם היתה ברף הנמוך.

10. לאור האמור לעיל, ובהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין (סעיף 40 יג') סבורתני כי מתחם הענישה בעבירה של גרימת מוות ברשלנות נע בין 6 חודשי עבודות שירות במקרים חריגים ועד ל-24 חודשי מאסר בפועל במקרים החמורים יותר ופסילה לתקופה של החל מ-3 שנים ועד פסילה לצמיתות.

11. נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40 יא') בגזירת העונש המתאים לנאשם, בגדרי מתחם העונש ההולם, יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה. במסגרת זו מן הראוי ליתן את הדעת לנסיבות הבאות:

מצבו האישי ועברו של הנאשם- כאמור מדובר באדם כבן 42 שנים, בעל משפחה ואב ל-3 ילדים, נורמטיבי, נעדר עבר פלילי, שהתאונה ותוצאה הטראגית שינו את חייו ואת חיי משפחתו.

כבר נקבע בפסיקה, כי בעבירות רשלנות, הנעדרות מחשבה פלילית קלאסית, המשקל שיוענק לנורמטיביות של הנאשם במכלול הענישה, לא יכריע את הכף. כמו כן לעניין מצבו הנפשי הקשה של הנאשם בעקבות התאונה פסק בית המשפט ברע"פ 1899/05 בן דיין נ' מדינת ישראל 03/03/05 כבוד השופט א. רובינשטיין: "כדרך של תאונות, ובעיקר כאלו בהן מעורבים צעירים, ההתפכחות וההכאה על חטא באה רק לאחר מעשה, וכאשר את התוצאה הקטלנית לא ניתן עוד למנוע. לפיכך, ומתוך תקווה כי גורם ההרתעה ישיג בסופו של יום את מטרתו, אין מנוס מלהוסיף ולהכביד את היד על נהגים רשלניים, ואולי בדרך זו ניתן למנוע את הקורבן הבא".

נטילת האחריות של הנאשם- הנאשם הביע חרטה על מעשיו, נטל אחריות, הודה בהזמנות הראשונה בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום ובכך, חסך סבל נוסף ממשפחת המנוח וחסך מזמנו של בית המשפט.

תסקיר שירות המבחן- לאחר שקראתי את תסקיר שירות המבחן בעיון רב ושקלתי האמור בו, אינני סבורה כי נסיבותיו האישיות של הנאשם חריגות באופן משמעותי מנסיבותיהם של כלל הנאשמים. מרבית הנאשמים, שהיו מעורבים בתאונה קטלנית, לא יצאו לדרכם מתוך מחשבה לפגוע במאן שהוא שיקרה בדרכם, אלא קרות התאונה נעוצה ברשלנות רגעית ומאותו יום ואילך, הם סובלים מרגשי חרטה עמוקים, ומתייסרים על שגרמו נזק בלתי הפיך למנוחה ולמשפחתה. רובם של הנאשמים אנשים נורמטיביים, שומרי חוק, אשר מפגש עם אוכלוסייה עבריינית בבית הסוהר קשה עבורם. אך קשה עשרות מונים כאבה של משפחת המנוח, כאב אשר לא ירפה מהם כל עוד נשמה באפם.

הגם שהמלצתו הראשונית של שירות המבחן הינה למאסר בדרך של עבודות שירות, אציין, כי אין מקום להטיל על הנאשם עונש מקל בדמות עבודות שירות משום שהעדפת ההליך השיקומי, על פני האינטרס הציבורי של שמירת בטחון המשתמשים בדרך, יש בו כדי להעביר מסר לא נכון לציבור במובן זה, שעבירות חמורות תוכלנה להימחל באם הנאשם יבחר בהליך השיקומי.

כבר נפסק ע"י ביהמ"ש העליון, כי בית המשפט אינו כפוף להמלצת שירות המבחן.

"הלכה מושרשת היא, כי בית המשפט אינו כבול להמלצות שירות המבחן, ששיקוליו אינם זהים, בהכרח, לשיקולי בית המשפט, שהם רחבים ומקיפים יותר. נפסק, לא אחת, כי על בית המשפט היושב על המדוכה "לתת דעתו לשיקולים הכוללים של ההליך הפלילי, וביניהם לעניינים ששירות המבחן אינו מופקד עליהם".

רע"פ 10524/09 בוזגלו נ' מדינת ישראל מיום 5.1.2010 כב' השופט א' א' לוי. רע"פ 9118/12 אלכסנדר פריגין נ' מדינת ישראל 01/01/13 כב' השופט א' שוהם.

וכן נקבע ברע"פ 8176/12 חדד ראהב נ' מדינת ישראל, שניתן ביום 15.11.12 מפי כב' השופט א' שוהם:

"תסקיר שירות המבחן כבודו במקומו מונח, אך כפי שציינתי בעניין מגידוב "על אף ההערכה הרבה לעבודתם של הגורמים המקצועיים, תסקיר שירות המבחן הינו בגדר המלצה בלבד, ובית המשפט עצמאי בהפעלת שיקול דעתו" והאסמכתאות המובאות שם.

פגיעת העונש בנאשם- אין חולק, כי שליחתו של אדם נורמטיבי ובעל משפחה למאסר בפועל יכולה לשבש את כל מהלך חייו ואף לגרום להשלכות הרסניות. אולם, ועם כל הצער שבדבר, אין להעדיף צערו של זה על צער אובדן חיי אדם ולהסתפק בענישה חינוכית בלבד. אדם המבקש לו הזכות להחזיק ברישיון נהיגה ראוי שידע, שיחד עם זכות זו משולבות גם החובות לנהוג בשיקול דעת ולשאת באחריות לתוצאות נהיגתו.

בימ"ש עליון בע"פ 6171/11 גל שחורי נ' מדינת ישראל, כב' השופט א' רובינשטיין מיום 16.02.12, עמד על הצורך לשיקול שיקולי הרתעה וגמול אשר גוברים על שיקולי שיקום הנאשם.

לסיכום

12. סבורתני כי נסיבותיו האישיות של הנאשם אינן מקימות עילה להקלת עונש המאסר לריצוי בעבודות שירות וכי אין מנוס מהטלת עונש מאסר מאחורי סורג ובריח. עם זאת, ולאור העובדה כי הענישה היא לעולם אינדיבידואלית ויש להתאימה לנסיבות המקרה, אתחשב בנסיבות הנאשם כאמור לעיל, והודאתו וכפי שנפסק בע"פ 70036/06 בועז חיים נ' מדינת ישראל 13/07/06 כ' השופט אברהם טל - אב"ד: "התחשבות בנסיבות האישיות של המערער, כמתואר בתסקיר המבחן, ובמיוחד בהשפעת התאונה והמאסר הצפוי לו מאחורי סורג ובריח, בהם התחשבו בתי המשפט במקרים בהם הורשעו נהגים, לרבות נהגים חדשים, שגרמו למוות בנהיגת הרשלנית, מצדיקה הקלה מסוימת בעונש המאסר בפועל שהוטל על המערער. זאת מבלי שהדבר יבטא גישה סלחנית להתנהגותו של המערער, וזילות בחיי המנוחים, כמו גם בטראומה שנגרמה לבני משפחותיהם" (ההדגשה שלי- ל.ש.ש.).

13. סוף דבר
לאחר ששקלתי בכובד הראש את טיעוני הצדדים, את הסדר המסגרת שהוצג בפני ובחנתי נסיבותיו האישיות של הנאשם, בשים לב לתסקיר שירות המבחן והודאתו, ושקלתי את מדיניות הענישה במקרים כגון דא, ואת האינטרס הציבורי להילחם מלחמה של ממש בקטל בדרכים, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:
הנני מטילה על הנאשם עונש מאסר למשך 12 חודשים שירוצה מאחורי סורג ובריח.
אני דנה את הנאשם ל- 10 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים, שלא יעבור עבירה של נהיגה בזמן פסילה ו/או גרימת מוות ברשלנות.
הנני פוסלת את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 12 שנים. מתוכן 10 שנים על כל כלי הרכב והיתר על מונית או רכב ציבורי בלבד.
הנני דנה את הנאשם לתשלום קנס בסך 5,000 ₪ או 50 ימי מאסר תמורתו.
הנני דנה את הנאשם לתשלום פיצוי למשפחת המנוח בסך 7,000 ₪.
המאשימה תמציא לבית המשפט פרטי משפחת המנוח לצורך העברת כספי הפיצוי שנפסקו לטובתם.
לצורך חישוב הפסילה על הסנגור להגיש אסמכתאות לעניין הפסילה שריצה הנאשם עד כה.
הפסילה תמנה מיום 10/09/12 ואולם תקופת מאסרו של הנאשם לא תבוא במניין הפסילה ועל כן לצורך חישוב הפסילה על הנאשם להמציא אישור שב"ס על תקופת מאסרו.

החלטה

בכפוף לחתימת הנאשם על התחייבות עצמית בסך 10,000 ₪ להבטחת התייצבותו לריצוי מאסרו יעוכב ריצוי עונש המאסר שהוטל עליו עד ליום 01/01/15.
על הנאשם להתייצב במועד זה בשעה 08:30 בבית מעצר "הדרים" לריצוי עונשו.
הפיצוי ישולם ב-10 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים החל מיום 01/01/15.
הקנס ישולם ב-10 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים החל מ-01/01/16.
אי עמידה באחד מהתשלומים יעמיד את יתרת הקנס ו/או הפיצוי לפירעון מיידי.
ניתן צו עיכוב יציאה מן הארץ נגד הנאשם אשר יבוטל לאחר התייצבות הנאשם לריצוי עונשו.
על הנאשם להמציא אישור שב"ס על התייצבותו לריצוי מאסרו לצורך ביטול צו עיכוב היציאה מן הארץ נגדו.
ניתנה והודעה היום י"ח חשוון תשע"ה, 11/11/2014 במעמד הנוכחים.